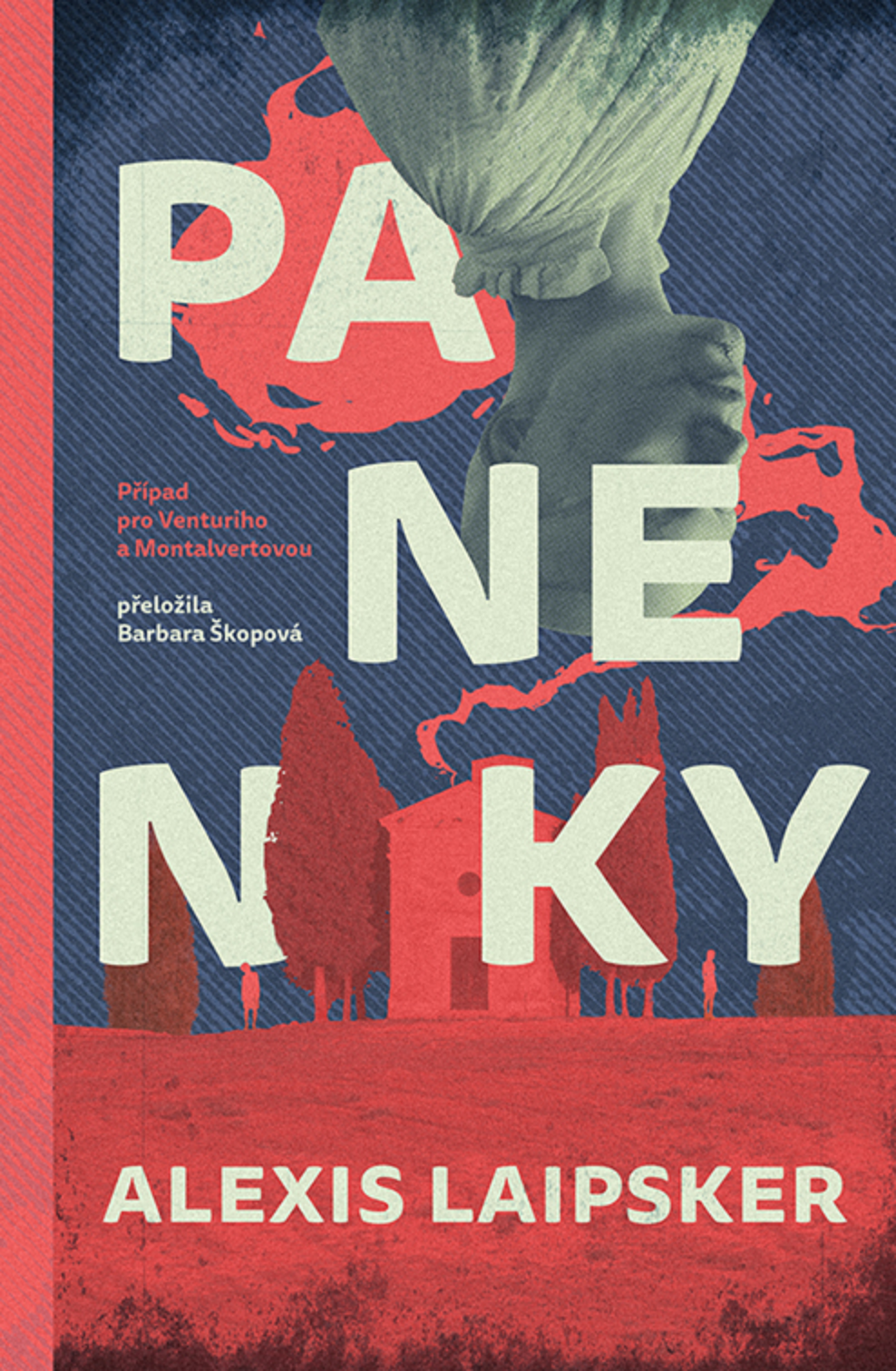

PÁNEVKY

Případ
pro Venturiho
a Montalvertovou

přeložila
Barbara Škopová

NE

NKY

ALEXIS LAIPSKER

PANENKY

© Éditions Michel Lafon, 2022, Les Poupées

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být
rozšiřována bez písemného souhlasu
nakladatele.*

Translation © Barbara Škopová, 2026 Cover

© Martin Stehlík, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7343-5 (pdf)

PA NE N KY

ALEXIS LAIPSKER

přeložila Barbara Škopová

VENDETA

*Když si hraji, hrají si se mnou,
ochotny udělat cokoli.
Miluji své panenky,
musíš mi věřit,
je vidět, že i ony mne milují.
Miluji své panenky,
ty mě neopustíš,
nikdy,
naštěstí.*

Ace Frehley

O čtyři roky dříve

Tak asi umřu. Tady, teď a sám. Jako prašivý pes.

Nepředstavoval jsem si, že takhle chcípnu.

Nedokážu ani říct, kolikrát mě praštili. Případá mi, že první rána přišla už tak dávno. Dost rychle jsem se skácel na zem.

Úpěl jsem v kaluži vody s obličejem na asfaltu. Padaly další rány.

Jako vyděšené zvíře jsem se stočil do klubíčka. Bolest neustávala, jen se přesouvala.

Co po mně chtěli?

Zatímco jsem se snažil popadnout dech, v puse se mi rozlévala chuť krve. Při každém polknutí jsem na jazyku ucítil její sražené chuchvalce.

Slyšel jsem, jak mi praskají kosti a křupají chrupavky. Cítil jsem, jak mi otékají svaly.

Celým mým tělem otřásala ostrá bolest. Brzy začala být nesnesitelná.

Kaluž zčervenala. Tvář jsem měl doslova přilepenou k chodníku hustou teplou tekutinou.

Další rána. Tentokrát na bradu. Do krku se mi nahrnula krev a s ní úlomky zubů a kousky masa.

Pustil jsem se do pochmurné inventury zranění a snažil se odhadnout jejich závažnost a důsledky. Zbytečná námaha. Byl jsem jedna velká otevřená rána.

Zdalo se, že to nikdy neskončí.

Nebo spíš, že to skončí takhle. Rezignoval jsem.

Čekal jsem na poslední úder, na ten, který by mě vysvobodil – vytáhl mě z té krvavé louže a poslal vzhůru. Který by mě vyprostil z mého zbědovaného těla, z té velké zející rány, kterou jsem se stal.

A ten poslední úder přišel.

V tu chvíli jsem ji uviděl.

Byla okouzlující jako nikdy dřív.

Usmívala se na mě.

*Na černé hladině, kde zrcadlí se noci,
spí Ofélie v dlouhých závojích,
jak velká lilie, spí jako po nemoci...*

1

Vůz se řítíl šílenou rychlostí. Strážmistr Fabre s plynem sešlápnutým na podlahu svíral volant a upřeně sledoval cestu. Měl stisknuté rty a tvářil se nerudně. Jeho pomocník vklíněný do sedadla ho koutkem oka ustrašeně pozoroval.

Starý civilní peugeot ujížděl po asfaltové okresní silnici. Motor řval, div že nevyskočil zpod kapoty.

Před zatáčkou šlápl Fabre prudce na brzdu a strhnul volant. Dvojka, trojka a plyn na podlahu. Auto se smýkalo a po kvílejících pneumatikách zůstávaly dva černé pruhy spálené gumy.

Další zatáčka. Fabre ji nevybral tak dobře jako tu předešlou. Vůz se vychýlil doleva a nebezpečně se naklonil. Kdyby v protisměru jelo auto...

Dvojka, trojka, plný plyn.

Štěstí, že se nezadřely válce.

Pak se silnice přestala klikatit. Před nimi se táhla dlouhá rovná čára s poli po obou stranách. A v dálce nic. Zhola nic.

„Do háje!“ zaklel Fabre a bouchl do volantu.

„Ztratili jsme je.“

Teď už nebylo koho honit, a tak Fabre sklouzl nohou z pedálu. Hluk ustal a vůz dojížděl už jen setrvačností. Zpomaloval, až nakonec zastavil úplně.

Fabre hleděl do zpětného zrcátka.

Najednou zařadil zpátečku a znovu na to šlápl.

„Co to vyvádíš?“ otázal se překvapeně jeho pomocník.

Strážmistr s peugeotem plnou rychlostí o několik set metrů zacouval.

Pak dupl na brzdu.

Vpravo uhýbala z okresní silnice úzká polní cesta. Přes násep nebylo vidět, kam vede.

„Co myslíš?“ zeptal se Fabre.

„Za pokus to stojí.“

Na to konto policista zahrnul na pěšinu. Buď, anebo. Poslední možnost.

Vyhlíželi na obzoru zvířený prach, který by za sebou zanechalo auto jedoucí před nimi. Nikde nic.

Ve vyjetých kolejích uháněli jako vlak do polí. Čím jeli dál, tím víc se rozplývaly jejich naděje.

Náhle se před nimi vynořila dvě stavení. Místo vypadalo opuštěně. Fabre ještě přidal. Jestli byli tady, musí je zaskočit. Z dálky Fabre uviděl zadní část vozu stojícího ve stínu jakési otevřené stodoly. Cesta tu končila.

Když přijeli blíž, poznali auto, které pronásledovali.
„Máme je!“

Fabre zastavil těsně za mercedesem, aby mu zabránil ve výjezdu. Když osádka vozu uviděla příjíždět policejní auto, vyběhla ven a dala se na útěk.

„Policie!“ vykřikli Fabre i jeho pomocník unisono.

Oba uprchlíci uháněli pryč.

Fabre se rozeběhl za mladším z nich. Bylo mu aspoň o patnáct let míň než jemu a nasadil pekelné tempo.

Fabre zaťal zuby a zrychlil. Nehodlal to vzdát. Trvá to už devět měsíců, zatraceně! Tři čtvrtě roku pronásledování, odposlechů, lokalizací mobilů, uplácení informátorů. Všechno tehdy ztroskotalo kvůli jednomu

zpackanému zásahu. Nepřistihli pachatele při činu. Sice o fous, ale u soudu se na žádné „skoro“ nehraje. Máte důkazy? Nemáte! Devět měsíců – za tu dobu by se narodilo dítě! A teď hrozilo, že tady v té díře přijde veškeré úsilí vniveč. A tak utíkal jako nikdy předtím. Bylo mu jedno, že chlap je mladší a v lepší kondici, nenechá ho pláchnout. I kdyby chtěl běžet až do své rodné Arménie, Fabre ho dožene a dá mu želízka. Strážmistr byl vytrvalý jako buldok, který by raději chcípnul, než pustil svou kost.

Po pár minutách úprku přes pole se mladík chytil za bok. Zvolnil tempo, ztěžkly mu nohy a začal vrávorat. Fabre ho dohnal. Využil jeho slabé chvílky a srazil ho k zemi hmatem, za který by ho vyloučili i v rugby. Oba muži se skáceli na šedivou prašnou hlínu. Když se mladík pokusil vstát, zasadil mu Fabre ránu pěstí do břicha a zvedák na bradu. Pak ho přimáčkł k zemi, kolenem se mu opřel mezi lopatky a nasadil mu pouta. Jeho kořist se mrskala jako ryba na suchu.

„Na to nemáte právo!“

„Sklapni.“

„Podám na vás žalobu. Mám dobrého advokáta.“

„Ten se ti bude hodit.“

„Když bude potřeba, obrátím se na evropské soudy.“

„To víš, že jo, vem to rovnou do Haagu. A po cestě se můžeš stavít v Norimberku.“

Dělal frajera, ale moc libově nevypadal. Po takovém závodě v úmorném vedru a s deseti kily navíc byl naprosto vyčerpaný. Funěl jako býk a koupal se v potu. Mokrá košile se mu lepila na kůži. Po zrudlém obličejí mu stékaly čůrky. Ale ten pocit byl božský!

Hřbetem dlaně si setřel zaschlou slinu v koutku úst.

To jeho pomocník se tolik nenadřel. Nutno říct, že tatíkovi táhlo na sedmdesát a vážil nejmní metrák. Daleko by neutekl.

Posadili je vedle sebe na zadní sedadlo policejního peugeotu. Otec a syn. Dva mozky arménského gangu. Konečně!

V pohledu, který si policisti vyměnili, bylo tiché porozumění a pocit zadostiučinění. Lehký úsměv, který se jim objevil na rtech, si plnou měrou zasloužili.

Došli k mercedesu a otevřeli kufr. Radost vmžiku vyprchala. Byl prázdný.

Fabre vzal za úchyt a odklopil podlážku kufru. Rezervní kolo, hever, nějaké nářadí. Víc nic.

Obou kolegů se začaly zmocňovat obavy. Prohlédli přihrádky v palubní desce a ve dveřích. Nikde nic. Narůstala v nich nervozita. Žádný lup, žádné důkazy. Fabre se podíval pod každé sedadlo, nadzvedl koberečky, prohmatával čalounění i opěrky na hlavu. Je možné, že by to zase nevyšlo? Přejel si rukou po tváři. Byli tak blízko cíle!

Fabre se podíval na oba zadržené. Zírali na něho přes přední sklo. Znal ten pohled. Za zpupnou bohorovností vycítil neklid a strach. Šest let hrál v amatérském klubu poker a občas si vsadil v kasinu na rohu. Tenhle výraz odpovídal chlápkově, co blafuje, když hlásí „stack“, a přitom má sevřené pŕlky, aby neuslyšel „payout“. Rozpoznal v nich stejné napětí a stejně kaširovanou jistotu.

Proč před nimi ale utíkali, když neměli lup u sebe? Čeho se báli? Proč se bossově s tak prořízlou pusou

a ostrým jazykem policistům nevysmáli do očí? Důvodů by měli dost.

Fabre obešel vůz.

A co když to...

2

Výslechové místnosti nikdy neoplývaly vkusným nábytkem ani přátelskou atmosférou, ale tahle lámala všechny rekordy. Oprýskaná omítka na stěnách, kde už nikdo nepoznal původní barvu, úzké okno s matným sklem a pevnou mříží, vyboulené lino na podlaze a umakartový stůl se dvěma nepohodlnými židlemi. K tomu vzduch prosáklý pachem potu, vlhkosti a strachu.

Byl to předstupěň vězení. V těch ponurých prostorech bylo snazší dostat obviněného pod tlak. Dnes se tu ovšem nejvíc stresoval vyšetřovatel.

Mladý kriminalista neklidně poposedával, předklánil se a vzápětí opíral, zakládal ruce na prsou a zase je narovnával, v rozpacích si odkašlával. Pohlédnout vyslýchanému přímo do očí ho stálo nezměrné úsilí. Určitě to byl schopný policista, ale zřejmě moc nechodil do terénu. Vysedával nad spisy a o reálné policejní akci měl jen mlhavou a čistě teoretickou představu.

Proč se vůbec dal ke Generální inspekci národní policie? Tuhle otázku si kladli všichni policisti. Jak člověk může skončit u policie, která kontroluje policii? Co vede státního zaměstnance k rozhodnutí dohlížet na své kolegy? Vyšetřovatel měl své důvody. Celkem banální.

Položil připravené otázky, pozorně vyslechl odpovědi, udělal si pár poznámek. Nervozitu se ze sebe snažil setřást čmáráním do notesu nebo okusováním tužky, ale nic nezabíralo.

Nutno říct, že naproti němu neseděl jen tak ledaskdo.

Byl to Victor Venturi. Komisař Victor Venturi. Kovboj.

Pětadvacet let u kriminálky, nadité profesní portfolio, politické konexe, čtyřstránkový rozhovor v časopisu *Paris Match*. Byl u všech reforem, přežil nejmíň pět ministrů, prošel všemi módními trendy, stal se inspirací pro film. Polda ze staré školy, nekompromisní, ale férový. Pevný jako skála. Spíš jako vytesaná socha. Krok za krokem vystoupal po příčkách kariérního žebříčku, ale ani ve svém nynějším postavení se neštítel ušpinit si ruce, bylo-li třeba. Dost na to, aby si získal obdiv, nebo přinejmenším respekt mužů, jimž velel. S ničím nebyl spokojený, požadoval nemožné, tradičně všechny seřval na tři doby, a přece se nezdálo, že by tím jeho popularita u policie trpěla. Někdy toho uměl zneužít.

A k tomu ta přezdívka, jež ho předcházela: Kovboj. Nesouvisela nijak s jeho stylem oblékání, které mělo daleko k extravaganci, ani se slepým uctíváním Spojených států, kde v životě nebyl. Prostě si rád „hrál s pistolkou“. Během své policejní dráhy poslal člověka k ledu třikrát, pokaždé kulkou doprostřed čela. Ve všech případech šlo o nezpochybnitelnou sebeobranu. Stal se legendou.

Tentokrát to ovšem bylo počtvrté a za nevyjasněných okolností. Pohár zřejmě přetekl.

„Můžeme laskavě pokračovat, komisaři?“

„Nemůžeme.“

„Prosím?“

„Svou verzi toho, co se stalo, už jsem vám předložil. Myslím, že jsem se vyjádřil jasně. Neopomenul jsem žádný detail. Takže se mě buď zeptáte na něco dalšího, anebo jsme skončili.“

„Chcete říct...“

„Vidím, že se úzkostně držíte standardní metody výslechu, ale obávám se, že to nebude stačit. Čekal jsem od vás víc invence a promyšlenější strategii. Na mě musíte jinak. Skoro mě uráží, že jste nevytáhl nějaké eso z rukávu.“

Nespouštěl z mladého policisty oči, a když domluvil, byl jeho pohled ještě pronikavější.

„No... Tak já bych to s dovolením shrnul.“

„Shrňte to.“

Venturi si prohlížel vyšetřovatelovy dokonale vyleštěné boty a pečlivě srovnané tužky v kapsičce u košile a okamžitě pochopil, že jsou každý z jiné planety. Dva poldové, to sice ano, ale ze dvou různých světů.

„Do dílny podezřelého jste se chtěli s vaším pomocníkem dostat přes dvorek. Mysleli jste si, že tam nikdo není, a tak jste prostor jen zběžně prohlédli s tím, že v příštích dnech provedete policejní zásah. Vtom vás uviděl nějaký muž, poznal, že jste od policie, vytáhl útočnou pušku a začal po vás střílet.“

Mladý muž se hrdě napřímil, aby si dodal odvahy. Konečně se pochlapil a přešel do útoku.

„Nemůžu pochopit, že jste tam jel osobně, komisaři. Policista vašeho ranku...“

„K tomuhle postavení jsem se nepropracoval se zadkem přilepeným k židli, jestli mi rozumíte.“

„Budiž. Ale jít tam ve dvou bylo trochu málo, ne?“

„Na obchod, který měl být zavřený, to bylo ažaž.“

„Proč jste si jako pomocníka vybral policistu bez zkušeností?“

„Aby ty zkušenosti získal.“

„Vy máte na všechno odpověď!“

„To byste měl být rád.“

„Nespadá tenhle případ spíš pod protiteroristické? Nebylo od vás troufalé řešit ho sám, místo abyste ho přenechal kompetentnímu útvaru?“

„Vyšetřování bylo teprve na začátku. Zjišťovali jsme, jakou v tom obchodu se zbraněmi hraje kdo roli. Chtěli jsme získat nějaké jméno z dopisní obálky, espézetku, prostě něco. Z toho důvodu jsme tam jeli. Potřebovali jsme si v tom udělat jasno.“

„Jistě tušíte, že ty zbraně mohly být použity při atentátech.“

„Atentáty, organizovaný zločin, kdo to má vědět? Dozvěděli jsme se, že zboží sem bylo dopraveno přes Maltu, a upřímně řečeno, měl jsem podezření, že v tom mají prsty muslimáni. Ale že bych je všechny považoval za teroristy...“

Mladý policista souhlasně přikývl a přešel k jinému tématu.

„Je tu další nejasnost. V původním prohlášení jste řekl: ‚Zaslechl jsem zvuk AK-47‘. Jenže...“

„Jenže co?“

„Nábojnice nalezené na místě činu dokazují, že z místa, kde jste v tu chvíli stál, jste zbraň toho muže vidět nemohl. Proto se ptám: jak jste věděl, že jde o AK-47?“

„Poznal jsem osobitej zvuk AK-47.“

„Osobitej zvuk?“

„Viděl jste *Bojové nasazení* s Clintem Eastwoodem?“

„No... neviděl.“

„Škoda, ‚osobitej zvuk‘ je kultovní hláška. Jste moc mladý, nebyl jste na vojně. Já jsem sloužil u námořní pěchoty. Střílel jsem z kalašnikova, ta kadence se nezapomíná.“

„Hm... Jistě.“

Mladík už sebou tolik nešil. S každou další otázkou nabýval na sebejistotě. Očividně znal spis i pozpátku.

„A teď přichází ten zádrhel. Zablokovala se vám zbraň a kolega vám hodil svou. Proč nevystřelil sám?“

„Předpokládám, že jste si pečlivě prohlédli místo činu.“

„To ano.“

„Pak jste si jistě všimli, že z místa, kde stál, neměl pro střelbu dobrý úhel. Na útočníka dokonce ani neviděl. Bránil mu v tom roh zdi. Zatímco já jsem pálit mohl.“

„Neměl k vám spíš přeběhnout?“

„To samozřejmě mohl.“

„Tak proč to neudělal?“

„To je fakt, proč to vlastně neudělal?“ opáčil Venturi jízlivě. „Aha, už vím: asi proto, že tam nechtěl zdechnout! Není žádný superman, co dokáže běžet rychleji než kulka! Kdyby se chtěl dostat ke mně, musel by přes celou chodbu. Tímhle kalibrem by mu prošpikoval pajšl i krtek. No tak mi tu pistoli radši hodil. Připouštím, že to není úplně podle příruček, ale díky tomu jsme ještě naživu.“

Tentokrát se mladý policista podíval Venturimu zpříma do očí.

„Je tu ještě jedna věc.“

Zalistoval v dokumentech, jeden vytáhl a beze spěchu si ho pročítal. Hrál divadýlko, protože obsah znal samozřejmě nazpaměť. Metoda to byla sice drsná, ale zafungovala. V pochmurné místnosti se rozhostilo tíživé ticho.

Venturimu se roztřásla pravá ruka.

Doprčic!

Kdyby si toho policista všiml, všechno by se zkomplikovalo. Vždycky to všechno zkomplikuje. Copak někdo uvěří člověku, který se třese? Jak má vzbuzovat respekt, když ho zradí důležitá končetina? Naklonil se nad stůl a schoval ruce pod desku.

„Výpověď té...“

Vyšetřovatel se dostával do ráže. Chystal se udeřit. Ale z jaké strany?

„Svědkyňe tvrdí,“ pokračoval, „že slyšela nejdřív výstřel. Jeden osamocený výstřel. A až dlouho potom dávku z automatu.“

„No a?“

„Ale no tak, komisaři, nedělejte, že nerozumíte. Svědkyňe prohlásila, že vaše odvěta střelbě z kalašnickova předcházela. Uznejte, že je to divné.“

Venturi zaskřípal zuby. Ruka se mu třásla jako praporek. Potřeboval si vzít léky.

„Divné? A v čem?“

„V tom, že to zpochybňuje věrohodnost vaší verze.“

„Ta svědkyňe, o které mluvíte, je příbuzná toho střelce?“

„No, myslím, že ano,“ řekl tónem, který znamenal: Nechápu, co to na věci mění.

„Pak si musíte vybrat mezi svědectvím dvou policejních důstojníků a nějaké fundamentalistky napojené na obchodníka se zbraněmi, které možná příště poslouží při atentátu. Je to na vás.“

„To není tak jednoduché.“

„Ale je! Je to dokonce velmi jednoduché. Jsem obviněn, nebo ne?“

„Nejste.“

„Suspendován?“

„Ani to ne.“

Na to se Venturi zvedl, oblékl si bundu, zamířil ke dveřím a namísto pozdravu řekl: „Takže jsme s tím hotovi.“

S rukou na klíče uslyšel v zádech: „Vím, že lžete, komisaři. Jsem si tím jistý. Už mi začíná být jasné, co je pravda a co ne. Vy lžete a já to dokážu!“

3

Proč ti Arméni zdrhali, když u sebe neměli nic podezřelého? Zřejmě síla zvyku. Nebo jenom proto, aby je vytočili! Mladý měl s tou žalobou pravdu: nepřiměřený policejní zásah bez pádného důvodu by mohl skončit interním vyšetřováním. To by znamenalo papírování a nekonečné průtahy a nakonec možná i nějaký postih.

Fabre tomu ale nevěřil. Ti dva Arméni byli mazaní až běda! Byli zadrženi ve svém mercedesu, ale nic nedokazovalo, že z něho vystoupili. Měli to vlastně vymyšlené chytře: Cesta dál nevedla, a protože měli před policií náskok, stačili náklad z vozu vyložit a pak do něj zase nastoupit, jako by se nechumelilo.

Věděli, že jsou pronásledováni, a proto pravděpodobně zboží někde ukryli, aby si pro něj přijeli za pár dní, až se bouře přežene. Kdyby je policie nevyhmátla, vyzvedli by si lup a v klidu zmizeli. A pokud by je zadržela, neměli by u sebe nic.

Ty prachy musí být někde tady, mají je nejspíš přímo pod nosem.

Čím dál vyděšenější výrazy spoutaného otce a syna na zadní sedačce neoznačeného policejního vozu potvrzovaly, že Fabre uvažuje správně.

S pomocníkem obrátili stodolu vzhůru nohama a hledali něco, co by je udeřilo do očí. Prohlédli několik

nespotřebovaných balíků sena, odhrnuli starou plachtu, odklopili prkno. Bez výsledku.

Arméni se dál snažili budit zdání klidu, ale jen těžko skrývali nervozitu.

Fabre se obrátil směrem k polní cestě.

„Ohlídej je,“ řekl pomocníkovi.

„Kam jdeš?“

„Myslím, že jsem na to přišel.“

Víc neřekl a vzdálil se. Vracel se cestou, po které přijeli, a prozkoumával škarpy. Asi po sto metrech objevil v houští plátěnou brašnu. Nemýlil se: syn řídil a starý seděl na sedadle spolujezdce. Musel tašku vyhodit z okénka.

Fabre ji sebral a jedním pohybem rozevřel zip. Obličej se mu rozzářil jako dítěti u vánočního stromku.

Když se vrátil ke stodole, významně zamával brašnou Arménům před očima. Oba ze zadního sedadla jako jeden muž zaprotestovali: „To není naše taška. V životě jsme ji neviděli.“

Fabre se zašklebil.

„A jak to že se teda našla ve vašem autě?“ otázal se škodolibě a hodil brašnu do kufru mercedesu.

Rozzuření Arméni na něj vychrlili příval jadrných nadávek.

„Neměli jste mě holt honit po všech čertech. Neběhám rád, natož v tomhle vedru.“

„Naložíme je?“ zeptal se pomocník.

„Ne, zadržené osoby v policejním autě, to by bylo proti předpisům. Zavolej na ústředí, ať nám pošlou antona.“

„Dobře. Doufám, že nás najdou.“

„V pohodě. Máme moře času, že, pánové?“

Poslední dotaz vyvolal k velkému potěšení policistů další salvu nadávek.

* * *

Fabre a jeho zástupce se před neúprosným sluncem zavřeli do vozu. Jenže v takovém parnu bylo ve služebním peugeotu bez klimatizace jako v peci. Když si strážmistr už poněkolkáté otřel čelo, dál to nevydržel, otevřel dveře a vystoupil. Opřel se o rozpálenou kapotu a chtěl si dát cigaretu, ale v té výhni a po tom maratónském běhu si to rozmyslel. Dostal spíš chuť na dobře vychlazené pivo, po směně si jistojistě jedno dá.

Na posily čekali už asi čtvrt hodiny, když Fabrovu pozornost upoutalo světlo vycházející z budovy, která stála vedle. Byla to opuštěná kaple. Nějaký kovový předmět ostře odrážel sluneční paprsky. Zvláštní. Všechno tu bylo zanedbané, dávno sem nevkróčila noha. Zvonice byla děravá, trámy holé, ze zdi opadávala omítka. Kolem stavby bujela vysoká tráva, po průčelí se popínal břečťan, který obrůstal i prkna, jimiž byly pobity vitráže. Co jen se v takové pustině mohlo blyštět?

Fabre udělal pár kroků. Dveře kostelíka byly opatřeny mohutným ocelovým zámkem. To bylo to, co se třpytilo. Zářivě lesklý visací zámek, který zabezpečoval vstup do ruiny. Co v té bohem zapomenuté kapli mohlo být tak cenného?

Fabre šel ještě blíž a kroutil hlavou. Zbrusu nový zámek na zrezivělých dveřích... Jaký to mělo důvod?

Drobnosti tohohle druhu mu nedaly spát. Možná to vůbec nebylo důležité. Ale nerozuměl tomu. A on neměl rád, když něčemu nerozumí.

Popošel ještě kousek.

Ucítil závan neurčitého, ale hlavně nepříjemného pachu.

Ještě pár kroků a jeho intenzita zesílila.

Fabre potlačil nutkání zvracet.

Minul vchod a šel podél boční zdi. Dřevěné prkno, jímž bylo pobité okno, bylo proděravělé od červotoče. Stoupl si na špičky a přilepil oko k jedné z děr. Do kaple pronikalo příliš málo světla, než aby bylo možné rozpoznat, co je uvnitř.

Stále byl cítit ten zápach. Pronikavý, ohavný, všudypřítomný.

Vrátil se k autu a nedbaje tázavých pohledů pomocníka a obou zadržených vzápětí zase odešel s montážní pákou v ruce.

U dveří to čpělo tak, že ho začalo pálit v krku.

S odpozem zadržel dech.

Vsunul páčidlo pod petlici a zámek se po několika pokusech rozlomil.

Dveře se pootevřely.

Odehnal rukou roj much, které na něho okamžitě zaútočily.

Musel do dveří vrazit ramenem, aby se otevřely úplně. Panty se skřípěním povolily.

Puch, který se na něj vyvalil, byl ještě dráždivější.

Zacpal si rukou nos v blahé naději, že mu unikne.

Vnitřek kaple byl ponořen do tmy. Tu a tam prosvítaly lamelami okenic nesmělé paprsky slunce.

Opřel se do druhého křídla dveří. Konečně dovnitř proniklo denní světlo.

Udělal krok kupředu, potom druhý...

A pak je uviděl.

Krev mu ztuhla v žilách.

Jeho tvář zkameněla a celý zesinal.

Pootevřel rty, ale nedokázal ze sebe vydat hlásku.

Byla to docela hezká mladá žena asi tak mého věku, možná o něco mladší. Dlouhé kudrnaté vlasy jí spadaly na holá ramena, kterým dodávaly na půvabu červené šaty. Výstřih byl decentní, neměla žádné výrazné šperky, jen obyčejný přívěsek.

Byla celá nesvá. Ten výraz jsem dobře znala, často jsem ho registrovala u klientek, které ke mně přišly poprvé. K věštkyni se nechodí jako ke kadeřnici. Všimla jsem si, jak neví, co s rukama, a bojí se mi podívat do očí. A hlavně jsem viděla, jaké úsilí jí stojí svěřit se neznámé osobě a všechno jí vyklopit. Ať už přišla z jakéhokoli důvodu, ta návštěva svědčila o její zranitelnosti a ona si toho byla vědoma. Stála před životní volbou a nedokázala se sama rozhodnout. A tak svůj osud svěřila do rukou hvězd, karet, křišťálové koule anebo, jako v mém případě, duchů.

Zároveň se trochu styděla. Vnímaly to tak všechny. Nikdo nevytrubuje do světa, že jde k vědmě. V každém z nás je kus pochybovačnosti a myslíme si, že na kouzla a čáry se věřit nedá.

Usmála jsem se na ni. Ne moc. Musím z ní setřást obavy a zároveň si udržet odstup. Můj úsměv Mony Lisy opětovala, ale cítila jsem, že je zatím jen zdvořilostní.

„Dáte si sklenici vody?“

„Ne, děkuji vám.“

Odmítla z ostychu, ale udělala chybu. V ústech měla sucho a po pár minutách jí to začalo být nepříjemné.

Přisunula jsem si židli a posadila se naproti ní.

„Dejte mi ruce,“ řekla jsem a znovu se na ni usmála.

Neobratně je ke mně natáhla. Jemně jsem je uchopila a vsunula do nich své. Ty její byly studené. Zavřela jsem oči, zhluboka se nadechla a soustředila se. Bylo tam všechno. Pro ostatní neviditelné, pro mě jasně patrné.

„Přišla jsem za vámi kvůli...“

„Ššš... Neříkejte nic.“

I přes zavřené oči jsem tušila její údiv.

„Přišla jste sem z vícero důvodů. Chcete mi položit spoustu otázek. Stojíte na životním rozcestí. Máte před sebou těžkou volbu a nemůžete si dovolit udělat chybu. To, jak se rozhodnete, bude mít vliv na mnoho věcí. Především na vaše zaměstnání.“

Otevřela jsem oči a pokračovala.

„Jde o velkou investici. V oblasti... realit? Uvažujete o koupi nemovitosti. Už jste se tam byla podívat, moc se vám to líbilo.“

Zůstala s pusou dokořán.

Znovu jsem zavřela oči. „Vidím ten prostor, je okouzlující. Chápu, že vám učaroval. Budou potřeba nějaké stavební úpravy, ale to není problém. Problém jsou peníze. Je to nad vaše možnosti. Váš příjem na to nestačí, máte nízký plat. Chcete požádat o přidání. Možná jste to už udělala. To ale není řešení. Vy to víte, a proto chcete změnit zaměstnání. Najít si něco lépe

placeného. Máte pocit, že si zasloužíte lepší podmínky a že vaše práce není dostatečně odměněna. Kromě toho máte... zvláštní vztah se svým šéfem.“

„Ehm...“

„S šéfovou? Je to žena, že?“ zeptala jsem se a otevřela oči.

Fascinovaně na mě zírala.

„Ano,“ hlesla.

„Jedná s vámi poměrně přátelsky, ale v jistých věcech vám dává jasně najevo, že tu rozhoduje ona. Takže komunikace s ní je někdy trochu nepříjemná. Dost nerada si třeba říkáte o den dovolené nebo o příplatek. Nebo se mýlím?“

„Ne. Je to přesně tak.“

„Vidím nějaký obchod.“

„Ano, jsem...“

„Prodavačka, že?“

„Správně.“

„Jste přesvědčená, že vás čeká šťastnější osud, ale máte strach jít mu vstříc. Obáváte se neúspěchu. Sníla jste o nějakém vlastním projektu, možná v oblasti umění. Ale zůstalo jen u snů. Někdy toho litujete. A vadí vám, že nejste dost ctižádostivá. Naučila jste se spokojit se s tím, co máte, ale v hloubi duše se cítíte rozháraná a nenaplněná.“

„Ano, je to tak.“

„Vraťme se k vaší šéfově. Jste přesvědčena, že si neuvědomuje, kolik neviditelných věcí musíte udělat, aby její obchod prosperoval. Přitom když náhodou něco není tip top, okamžitě to zaznamená a vytkne vám to.“

„Přesně!“

„Ráda byste změnila zaměstnání samozřejmě kvůli penězům, ale také proto, abyste se jí pomstila. Chcete jí ukázat, co umíte a co po celou tu dobu vaší služby přehlížela.“

Tentokrát neřekla ani slovo. Přiznat se k pomstychtivosti se jí asi úplně nechtělo. A tak jsem pokračovala.

„Teď jde o to, jestli jinou práci seženete.“

Tázavě na mě pohlédla. Tahle věc pro ni byla opravdu důležitá.

„Abych se vyjádřila jasně: nebude to lehké. Pokud se rozhodnete změnit zaměstnání, podaří se vám to, ale za cenu obrovského úsilí.“

„Jistě.“

„Možná by bylo lepší počkat na vhodnou příležitost než odejít s prasknutím dveří. Protože vaše budoucnost není v tomto směru vůbec zářná.“

„Aha. Dobře. A co ten dům, co si o tom myslíte? Je to rozumné?“

„Vidím jinou osobu. Neplánujete koupi sama.“

„To je pravda.“

Zavřela jsem pevně oči.

„Slyším hlásku ,k', ne, slyším ,j'. Připomíná vám to něco?“

„Můj přítel se jmenuje Julien!“

„Ano, vidím ho.“

„No tohle!“

„Nejste manželé, ale o svatbě jste už mluvili. Dokonce jste to probírali podrobně. Ale v nejbližší době ji nechystáte, že?“

„Trochu o tom uvažujeme, teda hlavně já,“ uchichtla se.

„Plánujete také dítě, nemýlím-li se.“

Vytřeštila na mě oči.

„Já... jsem těhotná. V devátém týdnu. Jak to víte?“
zeptala se a sáhla si na břicho, jako by se mohlo během sezení zakulatit.

„Nebojte se, není to vůbec vidět. Budete to moct ještě chvíli tajit.“

„Ale jak jste na to všechno přišla? Víte o mně všechno. Do nejmenších podrobností. A to jsem vám ani neřekla své jméno!“

Odpověděla jsem jí letmým úsměvem.

„Nebudu vám namlouvat, že všechno bude vždycky růžové. Projdete si nějakou tou bouří, ale obzor je bez obláčku. Kupte si s Julienem ten dům, prožijete v něm krásné chvíle, které vám zůstanou do konce života. Akorát že...“

„Že co?“ zeptala se vyděšeně.

„Jedna osoba s vámi vaše štěstí nebude moci sdílet.“

„Prosím?“

„Někdo, kdo vám je drahý a chybí vám.“

„Má matka? Vloni zemřela.“

„Je šťastná, že máte tolik plánů.“

„Jak to víte?“

„Mluví se mnou.“

„Chcete říct, že... přímo teď?“

„Samozřejmě.“

Zbledla. Kdo by se jí divil?

„Vy komunikujete s mou matkou?“ vykoktala.

„V tom je má největší síla: mluvím s mrtvými.“

5

Na soudu je jedenadvacet náměstků, a přesto se na místo činu vydal sám prokurátor. Když mu po telefonu popsali situaci na místě činu, okamžitě pochopil, že za sebe nemůže nikoho posílat, že musí věc vyřídit osobně. Nechal všeho, skočil do auta a odjel za policejním týmem, který už byl na místě.

Když se v hrubých rysech seznámil s fakty, jeho zachmuřená tvář a svrstělé čelo prozrazovaly silné znepokojení. Brýle si čistil častěji než obvykle, jako by mu to pomohlo vidět věci jasněji.

Proč musel ten případ spadat zrovna do jeho pravomoci?

Letmé obhlédnutí místa činu mu na náladě vůbec nepřidalo. Dovnitř kaple sotva nakoukl, víc nepotřeboval. Dveře se otevíraly do nejpropastnějších temnot lidské duše. Stěží potlačil pocit na zvracení. A to už něco zažil.

„Pane prokurátore!“

Otočil se za hlasem. Patřil mrtvolně bledému hubenému muži v těsném obleku. Když ho uviděl, napadlo ho, že sám asi nevypadá líp. Byl to vyšetřující soudce, neskutečně nudný chlápek, ale zkušený a svědomitý úředník.

„Vidím, že vás informovali,“ řekl a podal mu ruku.

„Ano... Je to velmi ošklivé.“

„Technici z forenzního oddělení jsou tu už od rána. A rozhodně se nenudí.“

„Zjistili totožnost obětí?“

„Ne. Stav těl to neumožňuje.“

„Sňali otisky?“

„Ještě ne. Pořizují fotografie a filmové záznamy. Víte, jak to chodí: než ‚znečistí‘ místo činu snímáním otisků, odeberou vzorky kvůli zjištění DNA. Ale já si nedělám marné naděje. Nenajdou nic.“

„A dá se už něco říct?“ zeptal se soudce.

„Ne, ještě je brzy. A taky nechci dělat unáhlené závěry. Nesmíme si dovolit chybovat.“

„Chápu. Mimochodem, pane prokurátore, který kriminalista bude pověřen vyšetřováním? Xans? Nebo Baert?“

„Nikoli. Obávám se, že nemají dostatek zkušeností. Oslovil jsem Venturiho.“

„Venturiho? Ale slyšel jsem, že generální inspekce proti němu vede kárné řízení!“

„To souhlasí.“

„A to se nebojíte, že se dostane do střetu zájmů?“

„Vůbec ne. Bude pod tlakem. Když selže, už se z toho nikdy nevyhrabe a jeho hvězda zhasne. Myslím, že si toho je vědom. Tím pádem se můžeme spolehnout, že odvede dobrou práci.“

„Jenže v případě neúspěchu se celá záležitost může zpolitizovat a situace se nám vymkne z rukou. Venturiho postaví na pranýř, o tom žádná, ale odpovědnost ponese nakonec vy. Myslel jste na to?“

„Přirozeně.“

„A jste ochoten podstoupit takové riziko?“

„Tak jako tak mi vytknou, že jsem vybral špatně, ať to bude dělat Venturi, nebo někdo jiný. Venturi je ale tak známý, že média budou propírat jeho a na mě se zapomene. Je to dokonalý obětní beránek. A jeho trable s inspekcí přišly v pravý čas.“

„Kdy má přijet?“

„Čekám ho každou chvíli.“

Rozhovor přerušil příjezd další dodávky s techniky. K týmům, které byly již na místě, se sjížděly všechny posily z kraje. Opuštěné místo uprostřed polí postupně zaplavili všichni policisti a forenzní experti z širokého okolí.

Ležení to bylo rozsáhlé a kuriózní. Vedle kaple stály tři stany. V jednom se měly shromažďovat první vzorky, ty, se kterými se nemohlo čekat, protože by podlely zkáze. Ve druhém se přejímaly a číslovaly všechny předměty neorganického původu nalezené na místě činu. Probíhaly první analýzy, které měl následně zpřesnit rastrovací elektronový mikroskop v laboratoři. V posledním stanu bylo mobilní velitelské stanoviště vybavené vysílačkami a počítači napájenými elektrickým generátorem.

Policisti rozestavěli zábrany a natáhli pásy, aby zabránili vstupu zvědavcům včetně novinářů, kteří se sem co nevidět nahrnou.

Celek, připomínající opevněný tábor, působil v pusté krajině značně nepatřičně.

Polední slunce nemilosrdně pálilo a každý kousek stínu měl cenu zlata. Odporný zápach, který se šířil

všude kolem a ulpíval na oblečení, horko nijak nezmírňovalo. Pach smrti nedokázal rozptýlit ani žádný závan větru.

Všichni měli přes ústa roušku. Ani ne tak proto, aby nezneškodnotili stopy, jako spíš proto, aby vůbec mohli dýchat.

U předsunuté hlídky zastavilo neoznačené policejní auto. Řidič stáhl okénko a předložil průkaz, policisti mu zasalutovali a odstranili zátaras. Vůz se vydal po polní cestě a za ním se zvedala oblaka prachu. Zastavil vedle zaparkovaných dodávek.

Vystoupil z něho muž s prokvetlými skráněmi a rychlým krokem zamířil ke skupince policejních úředníků. Ti si mezi sebou hned začali šeptat. Mnozí z nich se s Kovbojem osobně nikdy nesetkali, ale jeho pověst ho předcházela.

Prokurátor mu vyšel vstříc a to, že jsou z dosahu zvědavých uší, využil k rozhovoru.

„Děkuji, že jsi přijel tak rychle, Victore.“

„Garden party s kolegy si nenechám nikdy ujít,“ glosoval svou přítomnost policista. „Jen bys měl změnit catering, moc vábně to tu nevoní.“

Prokurátor nehnul brvou. Nechápal, jak může Venturi za takových okolností žertovat. Pak si uvědomil, že ještě neviděl místo činu.

„Je to hodně zlé, Victore.“

„Až tak?“

„Vymyká se to lidskému chápání.“

„Díky, že jste mě tím případem pověřili. Aspoň přijdu na jiné myšlenky.“

„Jak to vypadá s tou záležitostí na inspekci?“

„Nic moc.“

„Máš průšvih?“

„Ne, ale interní vyšetřování je vždycky ošemetná věc. Hledají na mě nějaké svinstvo.“

„A mají proč?“

„Vždycky se něco najde. Řekni mi, co se děje tady.“

„Nečekej, že tě budu šetřit.“

Prokurátor pokynul Venturimu a v hovoru pokračoval za chůze.

„Bude to přesně naopak. Tenhle případ je odjištěný granát. Kdykoli nám může bouchnout do obličeje. Je ti jasné, co se pak bude dít: do hodiny tu máme média, o tu věc se začne zajímat celá Francie. Každý přijde se svou teorií. Desetitisíce idiotů zamoří sociální síť a budou si hrát na detektivy. Když se vydáme po falešné stopě, budou nás mít za břídily, když budeme vyslýchat moc lidí, osočí nás, že ztrácíme čas, a při sebemenším omylu nás rozcupují na kusy. A to nemluvím o ministrovi, který bude žádat okamžité výsledky. Věř mi, Victore, možná se mi povede odročit tvůj případ u inspekce, ale jen proto, abych tě uvařil zaživa.“

„Rozumím.“

„Nijak se neomezuj. Já sám jsem povolal všechny, kdo byli k dispozici. Pokud budeš potřebovat ještě víc lidí, dostaneš je. Nechci slyšet, že ti cokoli chybělo.“

Za normální situace si museli poradit s malým týmem a minimální logistickou podporou. Stalo se to přímo Achillovou patou kriminální policie: za každé situace bylo třeba dělat, co se dá, s tím, co je. Heslo „*pro patria vigilant*“ by spíš než „bdíme pro vlast“ mělo znít

„poradíme si, jak umíme“. Proto prohlášení, že fondy jsou téměř nevycerpateľné, vypovídalo jasně o závažnosti případu, do kterého byl Venturi náhle vtažen.

„Co se stalo?“

„Pojď, seznámím tě se strážmistrem, který ten hromadný hrob objevil.“

Prokurátor ho zavedl k tělnatému muži s vlasy na ježka. Polda jako vystřižený. I s těmi koláči potu v podpaží.

„Nechám vás tady, čekají na mě jinde,“ řekl prokurátor a vzdálil se.

„Dobrý den, strážmistr Fabre, Brigáda pro boj s organizovaným zločinem.“

„Komisař Ven...“

„Já vím, kdo jste!“

„Hm. Určitě jste to už vyprávěl stokrát, ale potřebuju vědět, co se tu stalo.“

„Dnes brzy ráno jsme zasahovali ve městě. Chystali jsme se ‚klienty‘ vyslechnout, ale zmizeli nám. Vzali si jiné auto, a my to nevěděli. Než jsme na to přišli, byli v prachu.“

„A jak jste se ocitli tady?“

„Vyrazili jsme za nimi. Tušili, že je honíme, a tak radši sjeli ze silnice a zašli se tu.“

„Proč?“

„Zřejmě si mysleli, že máme víc vozů a mohli bychom jim zablokovat cesty.“

„Kdo jsou ti vaši ‚klienti‘?“

„Říkáme jim Arméni, protože... jsou z Arménie.“

„Originální,“ odtušil Venturi. „Čím se živí?“

„Obchodují s čipovými kartami. Ale pozor, nejsou to žádní šumaři! Podle toho, co jsme jim zabavili, dokážou

vyrobit cokoli, i kreditní karty nebo karty zdravotního pojištění. Zisk šel do statisíců eur! Vzali jsme je do vazby. Já jsem zůstal tady, protože... jsem tušil, že se mě budete vyptávat.“

„Těla jste objevil vy?“

Strážmistr mlčky přikývl, jako by chtěl říct „bohužel“.

Venturi se otočil ke kostelíku, kde pobíhali technici z forenzního v ochranných kombinézách. Hleděl na tři stany, hemžení kolem stodol, vrčící generátor a množství policejních vozů. To vše zamořené všudypřítomným zápachem.

„Shodneme se na tom, že tohle neudělali obchodníci s kartami?“

„Ten, kdo tohle udělal, komisaři... To nebyl člověk.“

Stará dáma otevřela oči a mírně se pousmála. Sevřela mi ruce, když jsem je chtěla vytáhnout. Upřela na mě prosebný pohled.

„Prosím, Ofélie.“

„Je mi líto, paní Lusieuxová.“

„Stokrát jsem vám řekla, abyste mě oslovovala Liliane.“

„Nevidím už nic, Liliane. Jsem strašně unavená.“

Vypadala zklamaně. Bylo to pochopitelné, ale byla u mě popáté a já jsem měla pocit vyprázdněné nádoby. Když jsem jí řekla, že už nic nevidím, nelhala jsem. Skutečně jsem neměla, co jí víc říct. Uměla bych to natahovat a získávat čas, ale už se mi nechtělo. Byla to poctivá ženská. Nezasloužila si, abych ji krmila nějakými bláboly. Tak jsem se rozhodla sezení ukončit, i když jsem věděla, že pravděpodobně přijdu o zákaznici. Ale všechno má své meze. S paní Lusieuxovou jsem skončila. Sbohem, Liliane.

Vzpomínám si živě na její první návštěvu. Jako se všemi ostatními klienty jsem podrobně rozebírala její život. Chvilí mi trvalo, než jsem pochopila, že ji to vůbec nezajímá. Nepřišla kvůli sobě. O vlastním osudu se nic dozvědět nechtěla. Nevím, proč neřekla rovnou, o co jí jde. Možná se neodvážila. Bála se, že ji odmítnu nebo že to prostě nedokážu.

Nakonec se dětským hláskem zeptala: „Je pravda, že umíte komunikovat s mrtvými?“

Následovala čtyři sezení, během nichž se jí ve tváři rozhostila naprostá spokojenost. Mohla si znovu promluvit se svým zesnulým manželem. Zemřel před dvěma lety na plicní embolii. Hodně si zkusil, jeho poslední hodiny byly utrpením. Když naposledy vydechl a zbavil se zemských pout, pocítila provinilou úlevu, kvůli níž ji doteď pronásledují výčitky.

Během těch čtyř seancí jí bylo dopřáno povídat si s láskou svého života. Nejdříve ji ujistil, že už netrpí. Že je teď šťastný a bdí nad ní. Pak mým prostřednictvím zavzpomínali na společné zážitky. Připadali mi jako dva zamilovaní studentíci. Musela jsem přiznat, že to bylo dost dojemné.

Při dnešním pátém sezení mi ale docházel dech. Horko těžko jsem hledala slova. Komunikace byla mnohem pracnější. Padala jsem vyčerpáním.

Z mého výrazu vyčetla, že moje rozhodnutí je nezvratné. Pokýváním hlavy to vzala na vědomí, beze slova položila na stůl bankovku a odešla.

Vydechla jsem úlevou. Někdy byly seance opravdu náročné.

Otevřela jsem okno. Nebyl důvod zůstat v šeru, paní Lusieuxová byla dnes poslední.

Tenhle den nebyl zrovna terno! Měla jsem jen dvě klientky, z toho o jednu přijdu. Nastanou lepší dny. Je to jen otázka času.

Venku mou rozkvetlou zahrádku zalévalo slunce. Bylo krásné teplé dopoledne.

Otevřela jsem ledničku a nalila si sklenku růžového od místního vinaře. Nevychutnala jsem si ji hned, ale v klidu jsem se posadila na terasu do stínu staletého olivovníku. Na víno bylo sice trochu brzy, ale vem to nešť, dostala jsem na něj prostě chuť. Zvedla jsem skleničku k ústům a užívala si prostého života, který jsem si zvolila a už bych ho za nic na světě nevyměnila.

Kdo by se byl nadál, že budu tady na provensálském statku uprostřed lesů slastně naslouchat zpěvu cikád a opájet se vůní levandule, pinií a dubů? Proč mi nedošlo už dávno, že cesta ke štěstí je dlážděna obyčejnými věcmi?

Jak se jen můj současný život lišil od toho předchozího! S minulostí jsem skoncovala tak radikálně, až mám pocit, že nikdy neexistovala. Byla jsem jako znovuzrozená.

Jako bych předtím žila jen pro to, abych se jednou mohla vystavit provensálskému slunci, přiblížit se podstatě bytí. Můj skutečný život začal tady a teď. Pousmála jsem se.

Vlasy mi vlály ve vlahém větru. Slunce zářilo na obloze i v mém životě.

Recept na štěstí byl jednoduchý.

Přesto přese všechno mi nejasný pocit bránil v tom, abych si ten okamžik vychutnala naplno.

Nějaká zvláštní předtucha.

Jako by ten vítr šumící v listoví šeptal mé jméno.

Tváří v tvář smrti se octl už mnohokrát. Dokonce ji sám přivodil. Přesto teď komisař Venturi mířil k opuštěné kapli s určitými obavami. Pochopitelně na sobě nenechal nic znát, ale cítil, že nemá úplně jistý krok.

Zaťal zuby a v povinné ochranné kombinéze a s rouškou přes obličej vešel do dveří. Zápach byl nesnesitelný.

Sotva překročil práh, obklopilo ho mračno much. Propletl se mezi kabely napájejícími dva reflektory na stativu, které vrhaly do vnitřku kostelíka prudké světlo. Jejich umělý, ostrý, téměř oslepující svit vytvářel s temnotou opuštěné stavby působivý kontrast. Světlomety byly namířeny na zeď, u které leželo šest lidských těl.

Šest nahých mrtvol ve fetální poloze.

Šest úplně holých mrtvých lidí.

Zvráceně morbidní, až fantaskní výjev.

Venturiho tvář okamžitě potemněla. Postoupil dál a přidřepł si, aby si prohlédl nejbližší oběť. Tělo v posmrtné ztuhlosti a stočené do klubíčka nebylo možné ohledat. Vosková kůže byla ale podivně průsvitná. Byla natřena podivnou látkou připomínající gel. Venturi nedokázal určit, zda jde o muže či ženu. Tělesné znaky mu připadaly ženské, a přesto mu něco nehrálo. Neuměl říct co.

Hlava té androgynní bytosti byla přepadlá dopředu a komisař si musel skoro lehnout na zem, aby se jí mohl podívat do obličeje.

Mrtvola neměla řasy ani obočí a své tajemství si střežila za zavřenýma očima.

Venturi se sklonil k druhé oběti. Ta tu zřejmě byla déle, červenofialovou popraskanou kůži už totiž začali požírat červi. Nohy měla natažené, a velikost postavy se díky tomu dala snáz odhadnout. Byla to žena? Měla stejně jako ostatní oholenou hlavu a neměla žádné ochlupení. Všechny vypadaly jako z hororu, a vpravdě perverzně.

Do čeho jsem se to nechal zatáhnout?

Hrud' mrtvoly jako by podstoupila jakousi neodbornou operaci. Kolem prsů se táhly zduřelé jizvy a stehy zanechaly v kůži nepravidelnou tečkovanou stopu.

Pohled na mrtvoly byl Venturimu každým okamžikem odpornější.

Další tři těla byla v pokročilejším stádiu rozkladu. I když už zčernala, stále se jejich pokožka trpytivě leskla tím zvláštním klišovitým nátěrem. Také zde byly patrné jizvy po lékařském zákroku. Okraje rozevřené rány stahovaly chirurgické nitě.

Z posledního nebožtíka zbyla prakticky jen kostra. Hlava a hrud' se zhroutily mezi nohy. Místy na něm zůstaly cáry masa pokryté tím záhadným voskem.

Venturi ustoupil o pár kroků a znovu hleděl na tu úděsnou scénu. Vzpomněl si na strážmistrovu poznámku: „Ten, kdo tohle udělal... To nebyl člověk.“ Tak to mohl komisař okamžitě podepsat.

Pak jako by se chtěl ubezpečit, že se mu to všechno jenom nezdá, se zase vrátil k obětem a prohlédl si je jednu po druhé.

Tohle bylo dílo šílence!

S očima stále upřenýma na mrtvé začal nevědomky pomalu ustupovat dozadu. Stál před zločinem, jehož logika mu unikala.

Když ani po dlouhém přemýšlení nepřišel na žádné rozumné vysvětlení, chtěl odejít. Vtom si poměrně vysoko nad mrtvolami, někde ve výšce ramen, povšiml černých čar na zdi. Byly docela tenké, myslel si, že jde o praskliny v kameni. Když se ale podíval blíž, zjistil, že jsou to jakési znaky.

Uchopil jeden z reflektorů, vyklopil ho nahoru a poponesl ke zdi. Jeho tušení se okamžitě potvrdilo – na zdi stál nápis v latině: *Non serviam*.

Co to má ksakru znamenat?

S ještě větším zmatkem v hlavě vrátil reflektor zpátky na místo. Pak vrhl poslední pohled na ten strašlivý výjev a zamířil k východu.

Jakmile prošel dveřmi zpátky do světa živých, úlevně vydechl. Sundal si roušku a v ostrém slunci přimhouřil oči.

Opodál ho vyhlížel prokurátor, který na názor ostríleného policisty už netrpělivě čekal.

„Nuže?“ otázal se.

Zdalo se, že komisař Venturi se ještě nevzpamatoval z toho, co právě viděl. Jeho sebedůvěra byla ta tam. Mlčky stál a hleděl do prázdna.

Prokurátor se už už chystal zeptat, jestli je v pořádku, když Venturi konečně promluvil. „Říkal jsi, že mi dáš k dispozici všechno, co budu potřebovat, je to tak?“

„To platí, Victore.“

„Znáš případ Loeven?“

„Zběžně z novin. Proč?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Panenky***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.